

KAPITOLA JEDNA

„KRÁL JE MRTEV.“

Ta zpráva se prožene zemí jako nečekaná letní bouřka – zničehonic; liják, který umlčí celý svět nesmlouvavou prudkostí. Je to jeden z těch okamžiků, na něž budou lidé vzpomínat s dokonalou přesností i po uběhnutí další poloviny století. Vražda prezidenta Kennedyho nebo výbuch raketoplánu Challenger pro generaci mileniálů, události navždy zapsané do živé paměti.

Co jste zrovna dělali, když se stalo to s Lancasterovými?

Ty detaily jsou tak ostré, až mě jejich hrany řežou do mysli. Zvětralá chuť piva na mém jazyku. Vůně rozmačkaných arašídových skořápek poházených na poškrábaném baru přede mnou. Zaskřípění reproduktorů na zdi, když je playlist sezonních hitů násilně přerušen zprávami.

Owen se přitiskne blíž a jeho široké rameno mě hřeje skrz látku jeho černé košile. Tlumený šepot davu se změní ve výkřiky šoku a moře přioopilých očí se otočí k tele-

vizním obrazovkám připevněným k dřevěnému obložení. Natáhnu krk, abych zjistila, co se děje, a po nečekané ráně, která mi vysaje vzduch z plic, sleduju z první řady, jak se mi budoucnost rozpadá před očima.

SMRTÍCÍ POŽÁR VE WATERFORDSKÉM PALÁCI.

Výkřiky „Dejte to víc nahlas!“ okamžitě vystřídají vzlyky a naříkání podkreslující záběry.

Plameny a smrt.

Pohádka se špatným koncem přímo před našima očima.

Owen nadává, ale já ze sebe nedokážu vydat ani hlásku. Mozkové vlny zamrzly. Odložím pivo rozechvělými prsty, a zatímco sleduju moderátorčiny rty chrlicí fakta, která nejsem schopná zpracovat, začne se mi motat hlava, a nejen z alkoholu.

„Požár vypukl dnes přibližně po desáté hodině večer ve východním křídle Waterfordského paláce. Podle důvěrného zdroje se oheň pravděpodobně rozšířil přímo ze soukromého apartmá korunního prince.“ Její tón je zbarvený šokem a smutkem – prakticky se zalyká slovy. „V tuto chvíli můžeme potvrdit, že Jeho Veličenstvo král Leopold i jeho choť, královna Abigail...“

Odmlčí se, nedokáže tu hrůzu vyslovit. Zavládne napjaté ticho. Nikdy jsem ve studentském baru nezažila takový klid; ani během závěrečných zkoušek. Nikdo se nesměje, neflirtuje ani nehraje šipky. Dokonce by se dalo říct, že nikdo ani nedýchá. Naše pozornost se upíná k televizím.

Moderátorka těžce polkne a pak opatrně a roztřeseně vydechne. Ruce má semknuté na skleněné desce jako klubko bílých kloubů a napjaté kůže.

Tak už to vyklop, řeknu si v duchu a nejradši bych z ní tu zprávu vymlátila. *To čekání je na tom nejhorší.*

Ovšem když konečně promluví, okamžitě se uká-